

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण - क्रमांक अठरा

पूर्वजांची पापे

Jeff Pippenger

2023-11-19

१८५६ मध्ये, पूर्वी फिलाडेल्फियन मिलराईट अॅडव्हेंटिझम असे असलेले आंदोलन जेम्स आणि एलेन व्हाइट यांनी लाओदिकीया असे ओळखले. त्यानंतर जेम्स व्हाइट यांनी Review and Herald द्वारे त्या चळवळीत लाओदिकीयेचा संदेश प्रसारित करण्यास प्रारंभ केला. त्याच प्रकाशनात, त्याच वर्षी, लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात वेळा” याविषयीचा वाढीव प्रकाशही हायरम एडसन यांच्या आठ लेखांच्या मालिकेद्वारे सादर करण्यात आला; व्हाइट दांपत्य त्यांना इतक्या उच्च मानाने पाहत होते की त्यांनी आपल्या पहिल्या पुत्राला त्यांचेच नाव दिले. ही मालिका भविष्यात पूर्ण केली जाईल या आश्वासनाने समाप्त झाली, परंतु ती पुन्हा कधीही समोर आली नाही. पहिल्या देवदूताच्या चळवळीच्या फिलाडेल्फियाहून लाओदिकीयेपर्यंतच्या संक्रमणबिंदूवर, त्या चळवळीने लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात वेळा” यावर ठेच खाल्ली; हेच ते अत्यंत पहिले ‘कालभविष्यवचन’ होते, जे देवाच्या देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना ओळखण्यास व घोषित करण्यास मार्गदर्शन केले होते.

“सात वेळा” हा मिलराइट मंदिराच्या पायाचा मुख्य कोनशिला होता. पवित्र पायाच्या प्रत्येक भविष्यसूचक दृष्टांतात ख्रिस्ताचेच चित्रण आहे, कारण ख्रिस्ताव्यतिरिक्त दुसरा कोणताही पाया घालता येत नाही.

कारण जो पाया घातला गेला आहे, तो येशू ख्रिस्त हाच आहे; त्याशिवाय दुसरा पाया कोणीही घालू शकत नाही.
1 करिंथकरांस 3:11.

ख्रिस्त केवळ पाया नाही, तर तोच तो पाया-दगड आहे, ज्याला बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले आणि त्यानंतर ज्याच्यावर ते ठेचाळले. तोच तो दगड आहे, जो अखेरीस कोपऱ्याचा प्रमुख दगड ठरतो. मिलराइट इतिहासात “सात वेळा” हे त्या कोपऱ्याच्या दगडाचे प्रतीक होते.

ख्रिस्ताने अनेकांसाठी एका आठवड्यासाठी करार दृढ केला. इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याविरुद्धच्या “सात वेळा” या भविष्यवाणीची रचना (जी हायरम एडसनने आठ अपूर्ण लेखांमध्ये ओळखली होती) दानियेल अध्याय नऊ, वचन सत्तावीस याच्या परिपूर्तीत ख्रिस्ताने करार दृढ केला त्या भविष्यसूचक आठवड्याच्या तंतोतंत त्याच रचनेची पुनरावृत्ती करीत होती. ज्या आठवड्यात ख्रिस्त इस्राएलास एकत्र करीत होता, त्याच रचनेचा तो आठवडा आहे ज्यात ख्रिस्ताने इस्राएलास विखुरले. प्राचीन इस्राएलाचे विखुरणे दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचे होते, आणि आध्यात्मिक इस्राएलाचे एकत्रीकरण दोन हजार पाचशे वीस दिवसांचे होते. त्याने करार दृढ करण्यासाठी इस्राएलास एकत्र केले, आणि आपल्या कराराच्या वादामुळे त्याने इस्राएलास विखुरले. “सात वेळा” यास मिलेराइट मंदिराचा पायाभूत दगड म्हणून ओळखणे, ख्रिस्तास पायाभूत दगड म्हणून ओळखण्याशी पूर्णतः सुसंगत आहे. त्या दगडास नाकारणे म्हणजे ख्रिस्तास नाकारणे होय.

जेव्हा ख्रिस्ताने इ.स. १८५६ मध्ये, ख्रिस्ती इतिहासात अगदी प्रथमच, लाओदिकीया यांच्या दारावर उभे राहून ठोठावले, तेव्हा तो बांधकाम करणारे ज्याला बाजूला सारण्याच्या बेतात होते त्या अडखळण्याच्या दगडावर ज्ञानाची वाढ उत्पन्न करण्याचा प्रयत्न करीत होता. सात वर्षांनंतर, किंवा असे म्हणाल तर, दोन हजार पाचशे वीस प्रतीकात्मक दिवसांनंतर, लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिझमने ते दार बंद केले. दुर्दैवाने, अॅडव्हेंटिझमने ज्ञानातील वाढ पाहण्यास नकार दिला. ज्या दगडावर तुम्ही अडखळता तो असा दगड असतो की जो तुम्हाला दिसत नाही, परंतु तो तरीही तिथेच असतो.

ज्ञानाच्या अभावामुळे माझे लोक नष्ट झाले आहेत; कारण तू ज्ञानाचा तिरस्कार केला आहेस, म्हणून मीही तुला तिरस्करून, की तू माझा याजक राहणार नाहीस; आणि तू आपल्या देवाचा नियम विसरला आहेस, म्हणून मीही तुझ्या मुलांना विसरीन. होशेय 4:6.

दक्षिण राज्य यहूदा याच्याविरुद्धचा “सात वेळांचा” शाप इ.स.पू. ६०७ मध्ये आरंभ झाला आणि दानियेल अध्याय आठ, वचन चौदा येथील दोन हजार तीनशे वर्षांसह २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी समाप्त झाला. “सात वेळा” ही त्या अगदी भविष्यवाणीचाच एक भाग आहे, जी अॅडव्हेंट चळवळीची “पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ” म्हणून ओळखली गेली आहे. अॅडव्हेंटवादाचा पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ यांची पूर्तता इतर अनेक भविष्यवाण्यांच्या अगदी त्याच वेळी झाली. “सात वेळा,” दोन हजार तीनशे दिवस, मलाखी अध्याय तीन, दानियेल अध्याय सात, वचन तेरा, आणि मत्तय पंचविसाव्या अध्यायातील दहा कुमारीकांची दृष्टांतकथा — या सर्वांची पूर्तता २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी झाली. २२ ऑक्टोबर, १८४४ ही तारीख अॅडव्हेंट चळवळीची मूलभूत तारीख आहे, आणि त्या तारखेशी संबंधित असा केवळ एकच आदेश ओळखला गेला होता.

आणि जो देवदूत मी समुद्रावर व पृथ्वीवर उभा असलेला पाहिला, त्याने आपला हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो युगानुयुगे जिवंत आहे, ज्याने स्वर्ग व त्यातील गोष्टी, पृथ्वी व तिच्यातील गोष्टी, आणि समुद्र व त्यातील गोष्टी निर्माण केल्या, त्याची शपथ घेऊन असे म्हटले की, आता यापुढे काळ उरणार नाही. प्रकटीकरण 10:5, 6.

सिस्टर व्हाइट यांनी पृथ्वीवर व समुद्रावर उभा असलेल्या प्रकटीकरणाच्या दहाव्या अध्यायातील देवदूताची ओळख येशू ख्रिस्त अशी करून दिली आहे.

“योहानाला निर्देश देणारा तो बलवान देवदूत येशू ख्रिस्त यांच्याशिवाय दुसरा कोणीही नव्हता. त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर आणि डावा कोरड्या भूमीवर ठेवला, हे दाखविते की सैतानाबरोबरच्या महान संघर्षाच्या अंतिम प्रसंगांत तो कोणती भूमिका पार पाडीत आहे. ही स्थिती संपूर्ण पृथ्वीवरील त्याच्या सर्वोच्च सामर्थ्य व अधिकाराचे द्योतक आहे.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ख्रिस्ताने समुद्र आणि पृथ्वी यांवर उभे राहण्याची स्थिती धारण केली, जेणेकरून त्याचा सर्वोच्च अधिकार दर्शविला जाईल. त्यानंतर त्याने आपला हात वर करून आज्ञा केली की “आता पुढे काळ राहणार नाही.” ख्रिस्त मिलेराइटांबरोबर करारात प्रवेश करित होता, आणि जसा त्याने अब्राहामाबरोबर करारात प्रवेश केल्यावर त्याला एक आज्ञा दिली होती, तशीच त्याने त्यांनाही एक आज्ञा दिली. त्याने अब्राहामास पुरुष बालकांची सुता करण्याची आज्ञा दिली. मोशेच्या इतिहासात जेव्हा त्याने एका निवडलेल्या लोकांबरोबर करार केला, तेव्हा त्याने अनेक आज्ञा दिल्या, आणि त्या आज्ञांमध्ये केवळ याजकांनाच कराराचा कोश स्पर्श करण्याची परवानगी होती, अशीही दिशा समाविष्ट होती. २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी त्याने आपला हात वर करून शपथ घेतली की यापुढे भविष्यवाणीतील काल बायबलमधील भविष्यवाण्यांमध्ये समाविष्ट केला जाणार नाही. येशूने जेव्हा देवदूतांच्या मेघात स्वर्गारोहण केले, आणि अशा प्रकारे दोन साक्षीदारांच्या ध्वजचिन्ह म्हणून झालेल्या आरोहणाचे प्रतिरूप दाखविले, तेव्हा त्याने “काळ आणि समये” या विषयाला उद्देशून भाष्य केले होते. त्याने त्या वेळी जी आज्ञा दिली, ती “काळ आणि समये” यांच्याविषयी होती.

म्हणून ते एकत्र जमले असता त्यांनी त्याला विचारले, “प्रभु, तू याच वेळी इस्राएलाला पुन्हा राज्य बहाल करणार आहेस काय?” त्याने त्यांना म्हटले, “ज्या वेळा किंवा ऋतू पित्याने आपल्या स्वतःच्या अधिकारात ठेवले आहेत, ते जाणणे तुम्हांला दिलेले नाही. परंतु पवित्र आत्मा तुम्हांवर आल्यावर तुम्हांला सामर्थ्य प्राप्त होईल; आणि तुम्ही यरुशलेममध्ये, तसेच सर्व यहूदियामध्ये, आणि सामरियामध्ये, आणि पृथ्वीच्या शेवटपर्यंत माझे साक्षी व्हाल.” प्रेषितांची कृत्ये 1:6-8.

येशूने असे म्हटले नाही की काही वेळा आणि काळ नाहीत; कारण सोलोमोनाच्या द्वारे बोलताना त्याने “वेळा आणि काळ” आहेत, हे दृढ केले होते.

प्रत्येक गोष्टीस एक काळ आहे, आणि आकाशाखालील प्रत्येक उद्देशासाठी एक समय आहे: उपदेशक 3:1.

बायबलच्या अभिलेखामध्ये असे “काल व ऋतू” आहेत की जे पाल्मोनी, त्या “अद्भुत गणनाकर्त्या,” याची साक्ष देतात; परंतु २२ ऑक्टोबर, १८४४ पासून, देवाच्या लोकांना पुन्हा कधीही काळावर आधारलेला कोणताही भविष्यवाणीचा संदेश मांडू नये, अशी आज्ञा देण्यात आली आहे. येशू स्वर्गारोहण करण्याच्या अगोदर शिष्यांना दिलेला उपदेश, प्रकाशितवाक्याच्या अकराव्या अध्यायात त्याच्या शुद्ध केलेल्या लोकांना ध्वजाप्रमाणे उंचावले जाण्याच्या अगोदरचा इतिहास दर्शवितो, आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी त्याने दिलेल्या आज्ञेशी तो सुसंगत आहे. अँडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तारखेला, ख्रिस्ताने अशी आज्ञा केली की काळावर आधारित आणखी कोणतेही भविष्यवाणीचे संदेश असू नयेत; आणि त्याच्या स्वर्गारोहणाच्या वेळी—जे प्रकाशितवाक्य अकरामधील दोन साक्षीदारांच्या आरोहणाचे प्रतिरूप होते—त्याने ती आज्ञा पुन्हा उच्चारली.

“आपल्या प्रभुच्या आगमनासंबंधी, किंवा त्याने विशेष महत्त्वाच्या स्वरूपात दिलेल्या इतर कोणत्याही वचनाच्या पूर्ततेसंबंधी, कोणी वेळ ठरवू पाहत असेल, तर आपल्या सर्व बंधू-भगिनींनी अशा कोणाच्याही बाबतीत सावध राहावे. ‘काळ किंवा समय जाणणे तुमचे काम नाही; ते पित्याने आपल्या स्वतःच्या अधिकारात ठेवले आहे.’ खोटे शिक्षक देवाच्या कार्यासाठी फारच उत्साही असल्याचे भासवू शकतात, आणि आपल्या सिद्धांतांना जगासमोर व मंडळीसमोर मांडण्यासाठी साधनसामग्री खर्चही करू शकतात; परंतु ते सत्यात असत्य मिसळतात म्हणून त्यांचा संदेश फसवणुकीचा असतो, आणि तो जीवांना खोट्या मार्गात नेईल. त्यांना सामोरे जाऊन त्यांचा विरोध केला पाहिजे, कारण ते वाईट माणसे आहेत म्हणून नव्हे, तर ते असत्याचे शिक्षक आहेत आणि असत्यावर सत्याचा शिक्का बसविण्याचा प्रयत्न करीत आहेत.” Testimonies to Ministers, 55.

सिस्टर व्हाइट यांनी हे स्पष्ट केले होते की, केवळ त्याच्या दुसऱ्या आगमनाविषयीच नव्हे, तर विशेष महत्त्व असलेल्या कोणत्याही गोष्टीची ओळख करून देणारा काळविषयक संदेश आपल्याकडे कधीही असणार नाही. मिलराइट चळवळीचा विषय असलेली काळभविष्यवाणी २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी समाप्त झाली, आणि त्या पायाभूत तारखेशी संबंधित एकमेव आज्ञा अशी होती की, देवाचा संदेश सादर करताना यापुढे काळाचा पुन्हा कधीही उपयोग केला जाऊ नये.

पहिल्या देवदूताच्या आरंभीच्या चळवळीत, फिलाडेल्फियाहून लाओदिकेयाकडे संक्रमण होत असतानाच, मिलराइट चळवळीच्या पायाभूत सत्यावर वाढीव प्रकाश देण्यात आला. सात वर्षांनी, किंवा दोन हजार पाचशे वीस प्रतीकात्मक दिवसांनी, किंवा एका “अरण्यानंतर,” १८६३ मध्ये, “सात वेळा” या पायाभूत दगडाला बांधकाम करणाऱ्यांनी बाजूला ठेवले.

तिसऱ्या देवदूताच्या अंतिम चळवळीत, लाओदिकेयापासून फिलाडेल्फियाकडे होणाऱ्या संक्रमणाच्या नेमक्या बिंदूवर, पितरांच्या पापांची कबुली समाविष्ट करणारी एक कसोटी दिली जाते. पितरांसाठी पायाभरणीची कसोटी म्हणजे “सात वेळा” ही होती, जी त्यांचा कोनशिला होती. अंतिम चळवळ त्यांच्या पितरांनी जशी त्यांच्या पायाभरणीच्या शिळेकडे दुर्लक्ष केले, तशीच ती पायाभरणीच्या तारखेशी संबंधित असलेल्या एकमेव आज्ञेकडे दुर्लक्ष करील काय? होय. त्यांनी निश्चितच अगदी तेच केले. त्यांनी आपल्या पित्यांच्या पापांची पुनरावृत्ती केली.

त्यांच्या पित्यांनी त्या पायाभूत तारखेस पाप केले नव्हते, कारण इतर गोष्टींबरोबरच ते त्या पायाभूत तारखेस अद्याप फिलाडेल्फियन होते. त्यांच्या पित्यांनी आपली पायाभूत परीक्षा तेव्हा अपयशी ठरविली, जेव्हा त्यांनी लाओदिकेया असे रूप धारण केले आणि वाढत्या प्रकाशासह “सात वेळा” नाकारले.

इ.स. 1863 मधील त्यांच्या मूलभूत अपयशापूर्वी, ख्रिस्त त्यांच्या लाओदिकीय हृदयांच्या दारावर सात वर्षे टकटक करीत होता. सात वर्षे ही “सात वेळा” आणि “अरण्य” यांची प्रतीकात्मकता दर्शवितात. इ.स. 1856 ते 1863 या “अरण्या”नंतर, ते त्यांच्या मूलभूत परीक्षेत अपयशी ठरले.

तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीतील पहिल्या निराशेमध्ये, मूलभूत तारखेशी थेट संबंढित असलेल्या एकमेव आज्ञेचा नकार करून देवाच्या लोकांनी पाप केले. त्यांनी भविष्यवाणीच्या संदेशामध्ये समय-भविष्यकथन समाविष्ट करण्याची निवड केली, जेव्हा त्यांना त्यापेक्षा अधिक चांगले ज्ञान होते. असे करताना त्यांनी मोशेचे पाप पुन्हा केले—त्याच्या मुलाची सुंता करण्याकडे दुर्लक्ष करणे—आणि उज्जाचे पापही—कराराच्या कोशाला स्पर्श करणे—जे करणे त्याला निषिद्ध आहे हे त्याला ठाऊक होते. तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीने जे योग्य नव्हते, तेच केले, हे तिला ठाऊक असतानाही! जर कोणी त्या वस्तुस्थितीवर रंग फासण्याची इच्छा बाळगत असेल, तर मग उरलेला संपूर्ण रंगही वापरावा, जेणेकरून ही सत्यताही झाकली जाईल की मोशे आणि उज्जा दोघांनीही पाप केले आणि देवाच्या इच्छेविरुद्ध बंडखोरी प्रकट केली, कारण त्यांनी सर्व सुधारणा-रेषांतील अगदी शेवटच्या सुधारणा-रेषेच्या पहिल्या निराशेचे प्रतिरूप धारण केले होते—ती सुधारणा-रेषा, ज्याकडे प्रत्येक सुधारणा-रेषा पुढे निर्देश करीत होती. सुधारणा-रेषांतील पहिल्या निराशेची ही दृष्टांतात्मक उदाहरणे अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी धारण करतात, आणि त्यांतील नोंद देवाच्या लोकांच्या हितासाठी आहे, जरी देवाचे लोक त्यातून लाभ घेण्यास नकार देत असले तरी.

पहिल्या देवदूताच्या चळवळीला सात वर्षांचा कालावधी देण्यात आला होता, जो “सात काळ” या अरण्यावस्थेचे प्रतीक आहे, जेणेकरून “सात काळ” यांच्या प्रकाशासह लाओदीकियाचा संदेश स्वीकारता यावा. “सात काळ” यांचा शाप म्हणजे प्रभूच्या मुखातून ओकून टाकले जाण्याचा शाप होय. 1863 मध्ये त्यांनी यरीहोचे पुनर्बांधणीचे कार्य पुन्हा केले, असे कार्य ज्यामध्ये एक “शाप” अंतर्भूत होता. 1856 ते 1863 ही सात वर्षे, प्राचीन इस्राएलच्या पित्यांच्या त्या पापमय बंडखोरीचे एक लघुरूप चित्रण आहेत, ज्यामुळे त्यांच्यावर “सात काळ” यांचा शाप आला. आधुनिक इस्राएलने 1863 मध्ये आपल्या पित्यांची पापे पुन्हा केली.

तिसऱ्या देवदूताची चळवळ पहिल्या निराशेच्या परीक्षेत जितक्या निश्चितपणे मोशे व उज्जाह अपयशी ठरले, तितक्याच निश्चितपणे अपयशी ठरली. त्यानंतर ते साडेतीन दिवसांच्या “अरण्यकाल” दरम्यान रस्त्यांत ठार मारले गेले. आता सांत्वनकर्त्यांच्या नादाने त्यांची शरीरे घडविली जात आहेत. सांत्वनकर्त्यांचा नाद अरण्यातील “वाणी” द्वारे दिला जात आहे, आणि आता त्यांच्यासमोर काळनिश्चितीची नव्हे, तर “सात काळांची” परीक्षा ठेवली जात आहे. काळनिश्चितीच्या परीक्षेत ते आधीच अपयशी ठरले आहेत.

“सात काळ” ही एक वैध सत्यवाणी आहे की नाही, याविषयी त्यांची परीक्षा घेतली जात नाही; कारण त्यांनी यापूर्वीच साक्ष दिलेली आहे की ते “सात काळ” यांना एक वैध भविष्यवाणी म्हणून स्वीकारतात. त्यांनी पाचशे वीस वर्षांच्या विखुरणाच्या भविष्यवाणीवर विश्वास असल्याची कबुली दिली आहे. परंतु “सात काळ” याविषयीच्या नव्या परीक्षेच्या प्रकाशाबद्दल ते अनभिज्ञ असू शकतात. ते ज्या ठिकाणी उभे आहेत, त्याच ठिकाणी त्यांचे पितर 1856 साली उभे होते. हा नवा प्रकाश असा आहे की प्रकटीकरण अकरा मधील साडेतीन दिवस केवळ फ्रेंच राज्यक्रांतीची ओळख करून देत नाहीत, तर ते आता वर्तमान सत्याची एक वास्तविकता आहेत.

सात गडगडाटांच्या गुप्त इतिहासाचे उघड होणे आणि सातव्या मोहराचे उघडणे ही प्रत्यक्षात अशी दोन साक्षी आहेत काय, ज्या हे ओळख पटवितात की येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण आता उन्मोचित केले जात आहे? तसे असल्यास, प्रकटीकरणाचे संपूर्ण पुस्तक प्रत्यक्षात शेवटच्या दिवसांविषयीच बोलत आहे, हे खरे आहे काय? ते खरे असल्यास, त्या साडेतीन दिवसांचा अर्थ कुमारिकांच्या दृष्टांतातील विलंबकाळ असा होतो काय? तसे असल्यास, “सात वेळा” या उपायाचा अर्थ प्रत्यक्षात अशी आज्ञा असा होतो काय, जी 18 जुलै, 2020 च्या नॅशव्हिल भविष्यवाणीत सहभागी झालेल्यांनी पूर्ण केलीच पाहिजे?

वा! तुमच्यासाठी एक कसोटी आहे! जे जागे होतात आणि त्यांना कळते की ते विलंबाच्या काळात आहेत, त्यांना साडेतीन दिवसांच्या शेवटी प्रत्यक्षात स्वतःच्या पापांसाठी आणि आपल्या पित्यांच्या पापांसाठी पश्चात्ताप करावा लागतो काय? भविष्यवाणीत काळाचा उपयोग करू नये या आज्ञेकडे दुर्लक्ष करणे खरोखरच पाप होते काय?

ज्यांनी नॅशव्हिलच्या अपयशी भाकिताला कशातरी प्रकारे देवाचा अभिप्रेत उद्देश मानण्याची भूमिका घेतली, आणि त्यानंतर त्या दाव्याला टिकवून धरण्याचा प्रयत्न केला, त्यांच्यासाठी मी आणखी एक निरीक्षण जोडू इच्छितो, देवाच्या

भविष्यवाण्यांमध्ये काळाचा उपयोग करण्याच्या पापाच्या पलीकडे जाऊन. नॅशव्हिलच्या खोट्या भाकिताबाबत जे घडले ते केवळ 1844 मध्ये ख्रिस्ताच्या आज्ञेविरुद्ध बंडखोरीचे प्रकटीकरण नव्हते, तर ते असे कृत्य होते ज्याने अॅडव्हेंटिझमच्या बाहेर असणाऱ्यांना असे सांगितले की Spirit of Prophecy मध्ये आढळणारी भाकिते दोषपूर्ण आहेत. ते Spirit of Prophecy च्या लेखनांवरील एक कलंक होते. त्याने जगातील लोकांना असा पुरावा पुरवला की Ellen White यांचे लेखन Joseph Smith किंवा Nostradamus यांच्या लेखनाइतकेच महत्त्वाचे आहे. Ellen White यांचे अमूल्य शब्द आमच्या बंडखोरीच्या घृणास्पद शब्दांनी भ्रष्ट करण्यात आले. ते केवळ ख्रिस्ताविरुद्धचे बंड नव्हते, जो देवाचे वचन आहे, तर ते एकाच वेळी Spirit of Prophecy विरुद्धचेही बंड होते. योहानाला Patmos नावाच्या बेटावर छळले जात होते, कारण त्याने आपले मानवी मत Bible आणि Spirit of Prophecy यांपेक्षा वर ठेवले होते म्हणून नव्हे, तर कारण त्याने त्या दोन साक्षीदारांचे पालन केले होते.

मी योहान, जो तुमचा भाऊ आणि क्लेशात, तसेच येशू ख्रिस्ताच्या राज्यात व धीरधरण्यात तुमचा सहभागी आहे, देवाच्या वचनासाठी आणि येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीसाठी, पाटमोस नावाच्या बेटावर होतो. प्रकटीकरण 1:9.

आपल्या पहिल्या निराशेच्या वेळी आपण आपल्या पिता मोशे यांची पापे पुन्हा केली, आणि हे आपण कबूल केले पाहिजे. हे आपण कबूल केले पाहिजे, कारण आपण आता 1856 येथे आहोत. "seven times" विषयी आता नवीन प्रकाश आहे, जसा त्या वेळी होता. प्रारंभीची चळवळ 1856 मध्ये Philadelphia ते Laodicea या संक्रमणावर होती, त्याप्रमाणे आपण आता Laodicea ते Philadelphia या संक्रमणावर आहोत. 1856 मध्ये, आपल्या पित्यांनी "seven times" संबंधी ज्ञानाच्या वृद्धीचे प्रकाशन थांबवले. त्या प्रकाशाचे प्रकाशन थांबवणे कदाचित आपल्याला शक्य होणार नाही, परंतु आपण निश्चितच या प्रकाशाविरुद्ध आपल्या अंतःकरणाची दारे बंद करू शकतो. जसे मूळ Seventh-day Adventist बांधणाऱ्यांनी केले, तसेच आपणही तो दगड प्रत्यक्षात तेथे नव्हताच असे भासवू शकतो, आणि त्याच्यावर अडखळत राहू शकतो. आपली समस्या अशी आहे की आपले डोके वाळूत खुपसून ठेवण्यासाठी आपल्याकडे एका शतकाहून अधिक काळ नाही, कारण न्यायनिवाडे आधीच सुरू होत आहेत.

जर आपण अल्फा आणि ओमेगा यांना या तत्त्वानुसार आपल्याला शिकवू दिले, की एखाद्या गोष्टीचा शेवट तिच्या आरंभीद्वारे चित्रित केला जातो, तर आपण सहजपणे पाहू शकतो की अल्फा आणि ओमेगा हे दर्शवीत आहेत की नॅशविलची भविष्यवाणी आपल्या पितरांनी प्रतिरूपरूपाने दर्शविली होती. जेव्हा आपण हे सत्य मान्य करतो, तेव्हा आपण या वास्तवासमोर उभे ठाकू की त्या भविष्यवाणीनंतर, अपयशी ठरलेल्या त्या भविष्यवाणीचे समर्थन करण्यासाठी मानवी तर्काचा काहीतरी प्रकार उभा करण्याचा प्रत्येक प्रयत्न अंजिराच्या पानाखेरीज काहीही नव्हता. तेव्हा आपण पाहू की आपण शत्रूच्या देशात असताना देव आपल्या बरोबर चालत नव्हता. तो तेथे होता, परंतु केवळ या अर्थाने की तो अंतःकरणांच्या दारांवर टकटक करीत, प्रवेश शोधत होता. जर मानवी तर्काचे ते अंजिरपान दूर केले गेले, तर कदाचित आपण हेही पाहू की नकार, किंवा नॅशविलच्या भविष्यवाणीचे समर्थन करण्यासाठी आपण वापरलेला दोषपूर्ण मानवी तर्क, हा आपण ख्रिस्ताच्या विरोधात चालत आलो आहोत याचा पुरावा आहे.

१८५६ मध्ये फिलाडेल्फियन अॅडव्हेंटिझमचे लाओदीकियामध्ये रूपांतर झाले, आणि त्यांना ते माहीत होते. प्रभूने भविष्यवक्ती स्त्री आणि तिच्या पतीच्या शब्दांद्वारे याची पुष्टी केली. त्या लाओदीकियाच्या हृदयांच्या दारांपाशी उभे राहून ख्रिस्ताने त्यांच्यात प्रवेश करून त्यांच्याबरोबर भोजन करण्याची ऑफर दिली. तो भोजनासाठी जो अन्न घेऊन आला होता, ते "seven times" चे पायाभूत शिळा होते. त्यांनी नकार दिला.

२०२३ मध्ये, अंतिम चळवळ आता लाओदीकियेहून फिलदेल्फियाकडे अतिक्रमण करीत आहे, कारण आठवी कळीसिया ही त्या सात कळीसीयांपैकीच आहे. प्रभू अल्फा आणि ओमेगा यांनी त्यांच्या "सत्य" या वचनाद्वारे याची पुष्टी केली आहे. ख्रिस्त आता अलीकडेच मृत झालेल्या त्या कोरड्या हाडांच्या दाराशी उभा आहे, त्यांच्यामध्ये येऊन त्यांच्यासमवेत भोजन करण्याची अर्पणपूर्वक तयारी दर्शवीत आहे; आणि जे भोजन तो त्यांच्याबरोबर वाटू इच्छितो, तेच तेच भोजन आहे, जे तो १८५६ मध्ये त्यांच्या पितरांबरोबर वाटण्याचा प्रयत्न करीत होता. हे केवळ "सात वेळा"

या सिद्धांताची मूलभूत रचना नाही, जशी ती १८५६ मध्ये त्यांच्या पितरांसाठी होती. नाही, तर तो “सात वेळा” याच कडू उपाय आहे, आणि त्या उपायासाठी अशा प्रकारच्या नम्रतेची आवश्यकता आहे, जी अनेकदा गिळून टाकणे कठीण जाते.

पुन्हा परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, असे म्हणाले, हे मनुष्यपुत्रा, सूरच्या अधिपतीस सांग, परमेश्वर यहोवा असे म्हणतो: तुझे हृदय गर्वाने उंचावले आहे, आणि तू म्हणालास, मी देव आहे; समुद्रांच्या मध्यभागी मी देवाच्या आसनावर बसलो आहे; तरी तू मनुष्यच आहेस, देव नाहीस, जरी तू आपले हृदय देवाच्या हृदयासारखे केले आहेस. पाहा, तू दानीएलपेक्षा अधिक शहाणा आहेस; असे कोणतेही गुपित नाही की जे ते तुझ्यापासून लपवू शकतील. यहजेकेल 28:1-3.

कदाचित नॅशव्हिल भविष्यवाणीत सहभागी झालेलो आपण दानिएलपेक्षा अधिक शहाणे आहोत काय?

त्याच्या राज्याच्या पहिल्या वर्षी मी दानियेल याने ग्रंथांद्वारे त्या वर्षाची संख्या समजून घेतली, ज्यांविषयी परमेश्वराचे वचन यिर्मया संदेष्ट्यास आले होते, की यरुशलेमाच्या उजाडपणाची सत्तर वर्षे तो पूर्ण करील. मग मी प्रभू देवाकडे प्रार्थना व विनंत्या, उपवास, गोणपाट आणि राख यांसह शोध करण्यासाठी आपले मुख वळविले. आणि मी परमेश्वर माझ्या देवाकडे प्रार्थना केली, आपली पापस्वीकारोक्ती केली, आणि म्हणालो, हे प्रभू, महान व भयप्रद देव, जो त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांशी आणि त्याच्या आज्ञा पाळणाऱ्यांशी करार व दया राखतो; आम्ही पाप केले आहे, अधर्म केला आहे, दुष्टपणे वागलो आहोत, आणि बंड केले आहे; तुझ्या नियमांपासून व तुझ्या न्यायविधींपासून दूर जाऊनही आम्ही अपराध केला आहे. तसेच तुझ्या सेवक संदेष्ट्यांचे आम्ही ऐकले नाही, जे तुझ्या नावाने आमच्या राजांना, आमच्या सरदारांना, आमच्या पितरांना आणि देशातील सर्व लोकांना बोलले. हे प्रभू, नीतिमत्त्व तुझे आहे, परंतु आजच्या दिवसाप्रमाणे आमच्या वाट्याला मुखलज्जा आली आहे; यहूदाच्या पुरुषांना, यरुशलेमच्या रहिवाशांना, आणि जवळ असणाऱ्या व दूर असणाऱ्या सर्व इस्राएलाला, त्या सर्व देशांत जिथे तू त्यांना हाकलून दिले आहेस, त्या त्यांच्या तुझ्याविरुद्धच्या अपराधामुळे. हे प्रभू, आमच्या वाट्याला मुखलज्जा आहे, आमच्या राजांना, आमच्या सरदारांना आणि आमच्या पितरांना, कारण आम्ही तुझ्याविरुद्ध पाप केले आहे. प्रभू आमच्या देवाकडे करुणा व क्षमा आहेत, जरी आम्ही त्याच्याविरुद्ध बंड केले आहे; आणि त्याच्या सेवक संदेष्ट्यांद्वारे त्याने आमच्यासमोर ठेवलेल्या त्याच्या नियमांत चालण्यासाठी आम्ही परमेश्वर आमच्या देवाच्या वाणीचे पालन केले नाही. होय, सर्व इस्राएलाने तुझ्या नियमशास्त्राचे उल्लंघन केले आहे, तुझ्या वाणीचे पालन करू नये म्हणून दूर जाऊन; म्हणून आमच्यावर शाप ओतला गेला आहे, आणि देवाचा सेवक मोशे यांच्या नियमशास्त्रात लिहिलेली शपथही, कारण आम्ही त्याच्याविरुद्ध पाप केले आहे. आणि त्याने आमच्याविरुद्ध, आणि आमचा न्याय करणाऱ्या आमच्या न्यायाधीशांविरुद्ध उच्चारलेली आपली वचने आमच्यावर मोठे अनर्थ आणून सिद्ध केली आहेत; कारण संपूर्ण आकाशाखाली यरुशलेमावर जे झाले आहे तसे कधीही झाले नाही.

जसे मोशेच्या नियमशास्त्रात लिहिले आहे, तसे हे सर्व अनर्थ आमच्यावर आले आहेत; तरीही आम्ही परमेश्वर आमचा देव याच्यापुढे प्रार्थना केली नाही, की आम्ही आमच्या अधर्मापासून वळावे आणि तुझे सत्य समजून घ्यावे. म्हणून परमेश्वराने त्या अनर्थावर लक्ष ठेवले आणि तो आमच्यावर आणिला; कारण परमेश्वर आमचा देव तो जे काही करतो त्या सर्व कामांत नीतिमान आहे; कारण आम्ही त्याच्या वचनाचे पालन केले नाही. आणि आता, हे प्रभू, आमच्या देवा, ज्याने आपल्या लोकांस बलवान हाताने मिसरदेशातून बाहेर आणिले, आणि आजच्या दिवसाप्रमाणे स्वतःस कीर्ती मिळविली; आम्ही पाप केले आहे, आम्ही दुष्टपणा केला आहे. हे प्रभू, तुझ्या सर्व नीतिमत्त्वाप्रमाणे, मी तुला विनंती करतो, तुझा क्रोध आणि तुझा प्रचंड कोप तुझे नगर यरुशलेम, तुझा पवित्र पर्वत, यांच्यापासून दूर होऊ दे; कारण आमच्या पापांमुळे आणि आमच्या पितरांच्या अधर्मांमुळे, यरुशलेम आणि तुझे लोक आमच्या सभोवतालच्या सर्वांसाठी निंदेचे कारण झाले आहेत. म्हणून आता, हे आमच्या देवा, तुझ्या सेवकाची प्रार्थना आणि त्याच्या विनवण्या ऐक, आणि प्रभूच्या निमित्ताने औसाड पडलेल्या तुझ्या पवित्रस्थानावर आपले मुख तेजस्वी कर. हे माझ्या देवा, आपले कान वाकवून ऐक; आपले डोळे उघडून आमची उजाड अवस्था आणि तुझे नाव ज्यावर ठेविले गेले आहे ते नगर पाहा; कारण आम्ही आमच्या नीतिमत्त्वांवर नव्हे, तर तुझ्या महान करुणांवर अवलंबून राहून तुझ्यापुढे आमच्या विनवण्या अर्पण करीत आहोत. हे प्रभू, ऐक; हे प्रभू, क्षमा

कर; हे प्रभु, लक्ष दे आणि कर; विलंब करू नकोस, तुझ्याच निमित्ताने, हे माझ्या देवा; कारण तुझे नगर आणि तुझे लोक तुझ्या नावाने ओळखले जातात. आणि मी बोलत असता, प्रार्थना करीत असता, माझे पाप आणि माझ्या लोक इस्राएलाचे पाप कबूल करीत असता, आणि माझ्या देवाच्या पवित्र पर्वतासाठी परमेश्वर माझा देव याच्यापुढे माझी विनवणी सादर करीत असता; होय, मी प्रार्थनेत बोलत असतानाच, तो गब्रिएल पुरुष, ज्याला मी आरंभीच्या दृष्टान्तात पाहिले होते, तो शीघ्र उडत येऊन सायंकाळच्या अर्पणाच्या सुमारास मला स्पर्श करून गेला. आणि त्याने मला समज दिली, माझ्याशी बोलला, आणि म्हणाला, हे दानीएल, आता मी तुला ज्ञान आणि समज देण्यासाठी बाहेर आलो आहे. दानीएल 9:2-22.